

[Jørgen Jensen.]

Jeg vil godt gentage det: har Berlingske Tidendes ledelse på noget tidspunkt henvendt sig til arbejdsformidlingen for at få arbejdskraft til at trykke de aviser, man ville udgive? Det er en kendsgerning, at det har man ikke, og det er også en kendsgerning, at det grafiske personale ikke har henvendt sig til arbejdsformidlingen, fordi man så ville vanskeliggøre, for ikke at sige umuliggøre, en forhandlingsløsning af de problemer, der forelå. Derfor er det, der er sket i Hvidovre kommune, i strid med kendsgerningerne, men det er jo understøttet og underbygget af den debat, som vi lader os påtvinge herinde i folketinget.

Det er en kendsgerning, at det er en bitter arbejdskamp, og når man så fra hr. Auken side nævner formandsinitiativet – jeg tror næsten, det er ved at blive et kompleks hos hr. Auken – må jeg sige, at det også er en kendsgerning, at der er situationer, hvor det arbejdsretlige system baster og binder fagbevægelsen så meget, at den ikke er i stand til at forsvare arbejderklassens interesser, og i de situationer er det nødvendigt, at man aktionerer også i utraditionelle former. Det er ikke dem, der fører kamp på Berlingske Tidende, men jeg understreger blot, at de aktionsformer, som arbejderne her må vælge, bestemmes ikke alene af dem, de bestemmes også af modparten og af den optræden, folketinget har. Derfor føler vi, at denne debat burde være overflødig, men vi erkender, den er et led i hele det reaktionære anslag imod arbejderklassen, imod den brede befolkning, og derfor fordømmer vi sådan set både baggrunden for forespørgslen og den eftergivenhed, der har været fra regeringens og socialdemokratiets side.

Niels Helveg Petersen (RV):

Jeg skal ingen bemærkninger gøre om forholdene på Berlingske Tidende, som jo egentlig nok var en del af begrundelsen for forespørgslen. Der foregår her forhandlinger, og man må håbe, at de snart kan føre til et resultat.

Det, som er hovedpunktet, er diskussionen om forholdene på vore universiteter, og jeg vil tro, de fleste har haft det som jeg, nemlig at man har modtaget de besættelser, der er foregået, med meget blandede følelser. For det første selvfølgelig for de flestes vedkommende af harme over besættelserne og selvtægt og de eksempler på småterror, der har været, over, at

man forhindrer studerende, der gerne vil studere, i at gøre det, at man forhindrer lærere, der gerne vil undervise, i at komme til det, at man besætter statsejendomme og måske endda udsætter dem for overlast.

Harmen og vreden er én side af sagen. En anden reaktion er selvfølgelig også irritation og træthed over, at man nu igen skal beskæftige sig med lige netop de studerendes problemer, som om det var et af landets største problemer, om sam-bas skulle sættes i gang den 1. september 1977 eller den 1. februar 1978. Irritation over at blive tvunget til at beskæftige sig med et problem, som i forhold til de problemer, vi virkelig har, er inferiøre i forhold til masser af undervisningsproblemer, ikke mindst inden for den faglige uddannelse, beskæftigelsesproblemerne, betalingsbalanceproblemerne og de sociale og menneskelige problemer, der i det hele taget følger af den ledighed, vi har i disse år. Derfor har aktionerne ført til en svær proportionsforskydning i den politiske debat, som pressen har ydet sine bidrag til, og som politiske partier i de forløbne uger så sandelig også har ydet deres bidrag til ved ligesom at gå ind i et kapløb om at kunne sige de skrappeste og mest blodtørstige ting om det, der foregik. Men ved siden af disse reaktioner er der også en anden, nemlig en af forundring. For hvad ville de studerende egentlig opnå? Jeg har altid forstået det sådan, at aktioner er noget, man gør for at vække opmærksomhed om en sag og for at vække sympati og forståelse. Men disse aktioner har jo fremkaldt det stik modsatte, de har vakt modstand i stedet for sympati, vrede i stedet for tilslutning, irritation i stedet for forståelse.

Jeg ved godt, at det for en del af de aktionerende studenter ikke kun drejer sig om et konkret anliggende, men også om, som jeg har set det beskrevet, at afsløre samfundsordenen. Hermed skulle aktionen være farlig, men den har jo vist sig at være det modsatte. Den er ufarlig, hvilket jeg ikke beklager, men det sætter altså uægtelig et stort spørgsmålstegn ved den politiske modenhed og omdømme hos de aktionerende. Barnagtigheder som det, der her er foregået, er i sig selv ikke farlige for samfundsordenen.

Jeg kunne i den forbindelse godt tænke mig at stille nogle spørgsmål til venstrepartierne. Jeg er lige ved at sige, det er næsten overflødigt at stille spørgsmålet til hr. Jørgen Jensen